

ud paa det Samme som det, der er bragt i Forslag af Ministeren.

Jeg skal endnu kun bemærke, at det forekommer mig mærkeligt, i hvilken Grad den høitærede Indenrigsminister bestræber sig for at slyde Alt fra sig, hvad der har med den foreslaaede Lovs Gjennemførelse eller med disse Forholds Behandling i det Hele i Fremtiden at gjøre, for at kaste det over paa andre Steder. Men det vil dog ikke lykkes, og det kan ikke lykkes ham, selv om han ogsaa faar sit Forslag under Nr. 9 vedtaget. Det lykkes ham igaar at faae et dertil sigtende Forslag sat igennem, men selv om det ligeledes, hvad jeg ikke haaber, skulde lykkes ham nu at faae det foreliggende Forslag under Nr. 9 sat igennem, saa vil det dog ikke lykkes ham i det Hele at slyde Alt fra sig. Sagen er jo nemlig, at Spørgsmaalet om Sags Anlæg i Anledning af Dvertrædelse af Fæstelovgivning og at, kort sagt, den hele Kontrol med Fæstevæsenet hører under Indenrigsministeren. Det er ham, som kommer til at afgjøre, hvorvidt Sag skal anlægges eller ikke; der er ingen Anden, som kan afgjøre det, og ingen Anden, som kan optræde som Klager. Det har altid været anerkjendt, at det i Virkeligheden er under Indenrigsministeren, at Kontrolten med hele dette Forhold maa hvile og føres, og det vil ikke lykkes at faae denne Kontrol kastet bort fra ham og over paa Domstolene.

Hvad Indenrigsministerens, Undringsforslag under Nr. 10 angaar, da skal jeg slet ikke bemærke noget Nærmere derom. Det gaar jo ud paa en Forandring i de af den høitærede Minister selv tidligere foreslaaede Tidsfrister, som Udvalget i sin Tid er gaaet ind paa, og Udvalget har ikke fundet, at der nu var aldeles tilstrækkelig Anledning til at følge den høitærede Ministers senere Bevægelse paa dette Punkt. I Dvrigt er det jo imidlertid et Spørgsmaal, som maasse kan være Tvivl underkastet, om man skal vælge den ene eller den anden Termin, thi det har jo altid noget Bilskaarligt ved sig.

Formanden: Det 9de, kongevalgte Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Rosenørn = Teilmann: Jeg havde egentlig ikke troet, at der skulde behøves en nøiere Forklaring af det Undringsforslag, som det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Estrup) og andre ærede Medlemmer have stillet under Nr. 14; men desuagtet hørte jeg nu den sidste ærede Taler sige, at man meget let vilde opnaa det Resultat af Vedtagelsen af dette Forslag, at der intet Salg skete undtagen ved Fæsteledighed, eller rettere: han frygtede for, at Godseierne kun vilde sælge ved Fæsteledighed (Modsigelse); jeg tror dog ikke, jeg feiler, naar jeg opfattede hans Ord saaledes, og det forekommer mig da aldeles uberettiget at lægge den Betydning ind i Forslaget. Naar jeg har erklæret, at jeg vil stemme for dette Forslag og fortrinsvis stemme for det, saa er det, fordi jeg i dette Forslag kun ser et yderligere Middel til at virke paa de Godseiere, der hidtil af forskjellige Grunde have været villige til at sælge, idet man siger til dem: Vilde I ikke hellere beslutte Eder til at sælge i Stedet for bestandigt at berøve Eder selv og Eders Efterkommere Afgang til ved Benyttelser af Loven af 19de Februar 1861 at arrondere Eders øvrige Eiendom? Den Betydning lægger jeg i Forslaget, og derfor kan jeg ogsaa med Nøiighed stemme for det. Det er mig klart, og det maa jo være alle ærede Medlemmer klart, at det fastsætter en vis Tid, inden hvilken den hele Bestemmelse i Loven af 19de Februar 1861 § 2 af sig selv falder bort, og jeg tror slet ikke, at der er den mindste Fare for, at en Vedtagelse af dette Forslag skulde medvirke til, at Godseierne enten ikke vilde sælge for ved Fæsteledighed eller tænke paa at sælge til Andre end Fæstere. Retten efter § 2 er jo betinget af, at der sælges til Fæsteren eller hans Børn, Svigerbørn, Stedbørn osv.

Tobiesen: Jeg hørte til dem, der ved 2den Behandling stemte mod den daværende § 8 — den nuværende § 5 —, fordi jeg fandt, at flere af de Hensyn, som man skylbte Godseierne, og som man ligeledes skylbte dem, man nu vilde søge at formaa til Salg, ikke vare fyldestgjorte ved Paragrafen, som den da